

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Desværre får fru Hanne Severinsen mig til at stille et nyt spørgsmål nu, for fru Hanne Severinsen erkender åbenbart ud fra de citater, jeg bragte her fra Jyllands-Posten i dag, at det kan være ligeegyldigt med den udsættelse.

Så vil jeg gerne spørge: Er det så ikke den logiske konsekvens, at man trækker den udsættelse af bordet? Hvad er så overhovedet meningen med at komme med en udsættelse på 2 år i forhold til det, som Miljøudvalget skrev i beretningen fra sidste år? At det understreges, fremgår tydeligt af det statuspapir, hr. Trøjborg nævnte i sin ordførertale, hvor man faktisk må konkludere, at hvis prioriteringsplanens rammer skal overholdes, så forudsætter det, at de planlagte investeringer ændres, således at de i det væsentligste går i retning af en udskydelse, altså at det bliver således, som jeg sagde i mine ordførerbemærkninger i svaret til ministeren, at man faktisk kommer i en situation, hvor man skal gå ud og aktivt bremse kommunerne.

(Kort bemærkning).

Trøjborg (S):

Fru Hanne Severinsen sagde, at hendes bemærkninger ikke skulle forstås sådan, at det var de små kommuner eller landkommunerne, der skulle have udskydelse. Men derfor vil jeg gerne spørge, om det ikke er netop det, der siges i Miljøstyrelsens status, og det, der siges i regeringens miljøprioriteringsplan for så vidt angår investeringer. Er det ikke netop sådan, at de store rensningsanlæg skal gennemføres inden 1992, bykommunernes rensningsanlæg skal gennemføres inden 1992, mens man kan udskyde de mindre og landkommunernes rensningsanlæg?

Det synes jeg giver en meget dårlig psykologisk-politisk baggrund for at kræve disse meget højere vandafgifter op hos bybefolkningerne, som der her er tale om. Det er jo i mange tilfælde pensionister, der bliver afkrævet meget store beløb for disse investeringer, så derfor har det en meget, meget dårlig virkning, og det ser næsten ud, som om det fortrinsvis er venstrestyrede kommuner, der får gavn af denne udskydelse.

Marianne Jelved (RV):

Jeg vil gerne takke miljøministeren for redegørelsen. Grundsynspunktet i redegørelsen er, at problemerne med vores havmiljø er erkendt, og at vandmiljøplanen er sat i gang. Der er faktisk taget initiativer, temmelig markante endda, for at løse problemerne.

Det, der så er tilbage, er, at løsningerne tager sin tid, og i hvert fald tager det tid, inden resultaterne slår igennem. Vandmiljøplanen opstiller nogle mål for reduktioner og nogle terminer for gennemførelse af foranstaltninger inden for de tre områder, der er nævnt flere gange i dag. Endvidere angiver planen nogle metoder, specielt inden for landbrugsområdet, for, hvordan man skal løse problemerne. Det vil sige, at samlet er planlægning, projektering og iværksættelse af planen sat i gang.

Jeg synes, det er beklageligt, at Fremskridtspartiet stadig væk fortsætter med at tale om hetz imod landbruget. Landbruget har samarbejdet med miljømyndighederne i dette land igennem adskillige år for at være med til at løse de her problemer. Det, der skete fra sommeren 1987 og hen til foråret 1988, var en hel masse samlede omstændigheder, der slog sammen rent psykologisk for landbruget: dårlig høst, brug for refinansiering osv., og vandmiljøplanens krav er en del af hele det psykologiske pres, der lå på landbruget. Jeg synes ikke, der er nogen grund til at blive ved med at træde rundt i det her, når landbruget meget ordentligt har været med til at finde løsninger på, hvordan det skal reducere bl.a. udvaskningen af næringsstoffer.

Det er heller ikke korrekt, som hr. Leif Hermann siger, at der er foregået en hel masse tovtækkeri i den forløbne vinter. Det er aldeles ukorrekt. Der er foregået ualmindelig konstruktive forhandlinger mellem to ministerier og landbrugets organisationer for at finde ud af, hvordan landbruget bedst medvirker til at løse de problemer. Det er min helt klare opfattelse, at landbruget er interesseret i, at der kommer løsninger. Landbruget er interesseret i at medvirke til, at der nås de reduktionsmål, der er fastsat i vandmiljøplanen.

Det, vi bare er så vant til i dette land, det er at arbejde efter konfliktmodeller. Vi burde gøre noget mere ud af at sætte os rundt omkring bordet for at finde løsninger sammen med dem, der skal være med til at løse opgaverne. Vi skal nu